

שנה טובה

איחולי קוראים לקראת השנה החדשה.

זה כל כך באגלי אבל בכל זאת — מי יתן ותהיה תש"ם שנת שלום. אמירה ברקאי, טבריה

הלוואי שתהיה השנה הבאה עלינו לטובה בעלת שיעורי אינפלציה כמו ה' שנה שחלפה. הרצל אליהו, רמתגן

זבלאי

הממלכה העכשית

איד סיכס "העולם הזה" את בני קורו של נשיא מצריים בחיפה, מייד בתחילתו, שעות ספורות אחרי שכף רגלו של אנוור אל-סאדאת זרחה על רציפי הנמל ("העולם הזה" 2192).

קניתי את הגיליון של שבועונכם בבוקר של היום הרביעי, והופתעתי לקרוא בו

עות שלמים של המתנה מורטת עצבים. הדף היומי היה בשבילי, באותם הימים, כמשקה צונן להלך במידבר. זה היה הדי בר הנכון בזמן הנכון — ניסוח תמציתי ואמין של המתרחש. בלי הכירבורים והי מלל האופייניים כל כך לעיתונות הרגילה.

העיתון הוגדר אז כ"עיתון לימי חירום". הגדרה מעניינת ומחייבת גם היום, שהרי עתה אנו חיים בימי חירום גורליים יותר מאשר ימי החירום של 1967. בדיעבד קל לקבוע, שאם הוצאתו לאור של דף היתה מוצדקת אז, היא מוצדקת היום פי כמה וכמה. בתיקוה שהבנתם את הרמז.

פינחס לב, פתח-תקווה

הפיכתו של דף תשקיף לשני עמודים — דף ותשקיף — מהווה ניצחון של הרעיון הליבראלי-דמוקרטי על פני הרעיון הסוציאליסטי-טוטאליטרי. תחת מדור אחד, אנוגמי, המבטא את "קול אדונינו", שני מדורים נפרדים, התומים עליידי כותר ביהם. המתחרים זה בזה על נפש הקורא. מי שמפיק מכך את מירב התועלת הוא הקורא של השבועון.

עמי קאהן, ירושלים

מילון בהשאלה

מחי אוטונומיה, אליבא ד'מילון ובסטר האמריקאי?

נודמן לי לאחרונה לעלעל במילון ובסטר, מהדורת 1952. והנה, בערך "אוטונומיה" נאמר: "הכח או הזכות לממשל עצמי: מצב של עצמאות פוליטית" ("The State of Political Independence").

אני מציע בזאת ל"ערביי ארץ-ישראל", המתכונים להשתתף במהלכים המדיניים בעתיד, שיקחו עימם לכל שיבה את מי מילון הנ"ל. אני מוכן להשאיל את מי לזני לצורך זה, בתנאי, כמובן, ששרי המישפטים, שמואל תמיר, יתחייב שלא להעמידנו לדין באשמת בגידה או הסתה למרד.

איציק בן-אור, פתח-תקווה

מיבגשים מן הסוג הדייני

על פגישותיו של שר-החוץ משה דיין עם תומכי אש"ף בשטחים.

מעולם לא נימנתי על חוג מעריציו של משה דיין, גם כשהיה בשיא תהילתו. אר

לם מוכרחים יהודות, שהראש שלו עובד ללא הרף, מפיק רעיונות וטריקים, פותר בעיות ועוקף מיכשולים יותר טוב מכל שר אחר בממשלה.

לכן אסור לשוחררי-השלום להשתתף ב-אורגיה האנטי-דיינית האחרונה, שאותה יזמו קיצוניי הקואליציה, כדי לטשטש את הרושם החיובי שנוצר בעולם בעיקבות פגישות דיין עם תומכי אש"ף בשטחים.

גד פרי, נצרת עילית

ישקני מושיקות פיה

על טעות שנמלה בזיהוי ישבנה של השחקנית, הזוכה בנשיקה מפיו של מארצ'לו מסטרויאני ("הצנזורה אינה אוהבת משו"שנים", "העולם הזה" 2191).

ובכן, סצנת הנשיקה אינה לקוחה מן הסרט אשה פילגש, כפי שצינתם בטעות.

את הכותרת על ביקור אל-סאדאת: "אין עננים בחיפה".

ידוע לי, שגיליונותיו הראשונים של השבועון נימכרים כבר ערב קודם לכן, בתל-אביב. פירוש הדבר הוא, שלקחתם סיכון ונתתם כותרת אופטימית לתיאור פיסגת-חיפה כבר בראשיתה, מבלי שאפי שר היה לנחש כיצד תסתים.

מה אתם — עיתונאים, פרשנים, מגידי עתידות או סתם חוזאים של מגז האוויר? יוסי בנשדורם, רעננה

על כך חוכל להשיב בעצמך, בעזרת הקטע שסיים את הכתבה על ביקורו של אל-סאדאת בחיפה: "כך או כך, שום דבר לא עניב על הידידות בטווח הקצר. לא היו עננים קודרים בשמי חיפה. היו הרבה חיוכים, ומעט חיוכים. הבעיות הגדולות היו חבויות עדיין מעבר לאופק. שני הצדדים יכלו להעמיד פנים, בחיבוק הדי, שאינן קיימות".

נירון ובגין

על השעשועים שסיפק נירון להמוני נים ברומא והנאומים של בגין.

כשהעריך הרומאי נירון לא יכול לספק לרומאים שלו לחם זול, הוא אירגן עבור רם "שעשועים" בצירקוס מאקסימוס, שם השליך נוצרים לפני אריות טורפים. כשמנחם בגין אינו יכול לספק לחם זול לישראלים שלו, הוא מארגן שעשועים במלון דן כרמל בחיפה.

מיהם הנוצרים של בגין? המוסלמים של הגדה המערבית ורצועת-עזה. ומיהם האריות? חברי גוש-אמונים ותנועת כך. שעה שהאריות זללו את הנוצרים, דיך לם נירון אחד השירים המפורסמים שלו. שעה שגוש-אמונים וכך מפקיעים אדמות ומכים במוסלמים, מדקלם בגין אחד הנאומים המפורסמים שלו.

ההבדל? — בזמנו של נירון עדיין לא המציאו את הטלוויזיה הציבעונית. יוסף שריק, תל-אביב

נחוז דך חדש

לזיכרו של "דף" — העיתון היומי שהוצא לאור בימי מילחמת ששת-הימים ("העולם הזה" 2129).

סיפורו של אלי תבור על הדף היומי שהוצאתם בימי המלחמה, לפני תריסר שנים, עורר בי זיכרונות של אהבה יש-נה. הייתי באותם ימים מילואימניק, ש' עשה מילואים לראשונה בחייו, ובמלחמה אמיתית — לא בתרגיל. וזאת, לאחר שבר

סתם שנה טובה — בלי אירועים מיירי חדים, היסטוריים וגורליים.

אורי דינר, תל-אביב

הרשו לי לאחל לכם שייתגשם בכם בשנה החדשה כל מה שאיחלתם לי בשנה שחלפה.

ח"כ שמואל פלאטו-שרון, סביון

שנת שלום — גם עם ירדן.

אורי ברי, ירושלים

כל הכבוד לראשון-לציון

הרב הראשי הספרדי, עובדיה יוסף, הצהיר, בהתבססו על ההלכה, כי יש להחזיר שטחים, כדי למנוע מילחמה ולהציל חיי אדם. בכך התייצב בעמדה מנוגדת לזו של עמיתו, הרב הראשי האשכנזי, שלמה גורן.

בהפגינו את רצונו בשלום השמיט הר ראשון-לציון, עובדיה יוסף, את הקרקע מתחת לרגליהם של קנאיי-הדת הלאומנים, גוש-אמונים והרב שלמה גורן.

שוב הוכח, כי הסתמכות חסידי הסיפוח וארץ-ישראל השלמה על התורה ועל הר

הלכה, אינה אלא מעשה רמייה, שנועד לכוף את כל קדשי ישראל למען הפוליטיקה הלאומנית השלטת היום בכיפה.

כל הכבוד לרב הספרדי! יוסי ברמן, באר-שבע

קינסקי ומסטרויאני ב"כזאת אני"

היא לקוחה מסרט אחר, כזאת אני, בכי כובה של אנסטסיה קינסקי. סרט זה עדיין לא הוצג בארץ.

גנדי תימור, תל-אביב

הקורא תימור צודק. סצנת הנשיקה — ראה תמונה.

ישר לפח

על מיכתבו של הקורא ד. ורדי ("העולם הזה" 2186), שבו תקף את השבועון ואת עורכיו ואת כתביו.

פירוטם המיכתב, שבו לא זכה אורי אבנרי בשבחים דווקא, משמש דוגמה ל-יישומה של סיסמת השבועון "בלי מורא, בלי משוא פנים". ואמנם, עצם הפירוטם חיוק בי את הביטחון באשר לחופש הביטוי מעל דפי העולם הזה.

למרות שפתו המחוספסת של הקורא ורדי וחרף הסתייגותי מסיגנונו, הריני מסכים עימו בכמה נקודות.

(א) רוב קוראי השבועון אינם מודהים עם השקפתיו הפוליטיות של העורך הרשי.

(ב) אני, ודומה שגם שאר הקוראים, אינו מעוניין לקבל דו"ח שבועי על כל מילה שיצאה מפיו של העורך מעל דוכן הכנסת.

(ג) סיגנון כתיבתו של אבנרי מהווה זילזול באינטליגנציה של הקורא. במר בית מאמריו מוזכרת עובדת פציעתו ב-מלחמה ב-1948 והרי לפי דו"חו האחרון של מבקר המדינה יש בארץ, לצערנו, כ-24 אלף נכי צה"ל. לפיכך, עובדת פציעתו של העורך לפני 31 שנה אינה אטי-רקטיבית, ומעוררת לפעמים חמלה. למור תר לציון, כי דרגתו של העורך הינה רב"ט, למרות שמאופן כתיבתו בנושאים צבאיים עלול להשתמע אחרת. לסיכום: יופרדו מאמריו הפוליטיים של אבנרי מגוף העיתון, כדי שיוצאו כניספח נפרד. בעזרת שיפור זה יוכלו הקוראים המעוניינים בכך — לדעת, מרביתם — להשליך את הגניספח לפח האשפה הראשון הנקרה על דרכם.

ד. בייצק, תל-אביב

קינאח סופרים תרבה בחילה

על הדו-קרב הספרותי שבין יורם ברונובסקי לבין זן בן-אמוץ ("העולם הזה" 2193, 2191).

פאכסססססס...

רות לנגר, תל-אביב

יתכן באמת שלברונבסקי יש שיניים תותבות — אז מה? מה שבטוח הוא, ש' לבן-אמוץ יש פה מלכולך.

שולי שפירא, תל-אביב

העמדתם עמוד שלם לרשותו של זן בן-אמוץ. האם תעשו כן גם למענו של יורם ברונובסקי, אם יבקש זאת?

סמי שפירא, תל-אביב

בוודאי!